

Alberto Gracia (Ferrol, 1978). La seva pràctica artística —amb l'epítet "microfugues"— es desenvolupa mitjançant formes multidisciplinàries a mode de site-specifics. A través de suports com la instal·lació, el vídeo, l'escultura, el so, el dibuix o l'escriptura, utilitza eines com la interactivitat (mitjançant sensors analògics), l'acció expandida i la performance. D'aquesta manera, la relació entre espectador i obra continua presentant un espai lúdic que actua d'"arma de doble tall" i que obre una maquinària en la qual s'entremesclen riure i banalitat (i, per tant, ironia) com a rebombori resultant del joc i l'experiment.

Per a l'Espai Cub, Alberto Gracia indexa el projecte *Hacer la "0" con un canuto* centrant la seva investigació en la relació entre els costums i l'art i la transgressió eròtica de la "lògica del silenci".

Per què *Hacer la "0" con un canuto*?

Aquesta expressió fa alhora d'objecte quotidià amb l'objectiu de provocar una sensació d'immediatesa en l'espectador i d'element merament descriptiu per donar nom al projecte. Es refereix a l'instrument i, per extensió, al treball inferit com a oposició a la violència —sempre present a la meua obra— i a la seva essència transgressiva. Dóna a entendre que com a projecte té una càrrega eròtica (en tota la seva amplitud) en la qual aquesta expressió col·loquial al·ludeix a la simplicitat duta a l'extrem, a l'estupidesa de "hacer la '0' con un canuto". Una "0" que és un exemple clar de circularitat aplicada al llenguatge, al bucle com a gest, com a noció simbòlica de no-silenci oberta a moltes lectures i interpretacions.

Aleshores, des de la semàntica del mateix enunciat i reflexionant sobre allò casual o atzarós (i, per tant, accidental), així com sobre la catàstrofe espectacular, l'obra parteix d'una (im)possibilitat?

L'acció estúpida de "hacer la '0' con un canuto" ha estat pensada al seu torn com una espècie de sacrifici religiós, entenent tota acció eròtica o creativa com una relació entre allò prohibit (la llei, els límits, etc.) i la transgressió (la cerca infantil de límits i els intents de fuga consegüents).

Ajuntament de Barcelona, un intent de conciliar el que és inconciliable. **Barcelona Cultura La Capella**

Violant potser el precepte del "cub blanc"?

Naturalment, toco un tema candent amb relació a la llei, a la norma, al cub blanc. La repetició de què parlava remet a una necessitat d'anestèsia davant el dolor que suposa el soroll sord del caos, del blanc "post", de la lògica del silenci. *Hacer la "0" con un canuto* no deixa de seguir la premissa que el terror vertader després de la postmodernitat és la indeterminació (i no la transcendència) i que la necessitat de mètodes, d'una banda, i de pseudomètodes absurds (com és el cas), de l'altra, es deu a aquesta necessitat d'anestèsia davant del dolor que suposa la crisi de significat de l'objecte artístic. Dolor com a indeterminació i repetició com a anestèsia (im)possible són algunes constants en aquest projecte. El cub blanc és un dolor que demana a crits ser profanat per les "microfugues".

Aleshores, els patrons de lectura d'aquesta obra es troben subjectes a un cinisme adscrit a/des d'ella?

Hacer la "0" con un canuto és una proposta cínica, però seria bo analitzar aquest cinisme, entès com una estructura entre el cinisme cíníc dels antics i el cinisme contemporani. Aquí parlem d'una espècie de dadasofia conscient de la seva essència feixista (per la seva política absurda d'enduriment i resistència) i del mateix art com a resistència (però adonant-nos que transgredir, sacrificant-se i erotitzant cínicament, conserva elements voluntariosos de poder fer alguna cosa davant de res). De totes maneres —i aquesta és la paradoxa en aquest sentit polític—, aquest cinisme desemmascara suposades actituds altruistes de col·laboració que, en realitat, conserven una essència feixista i clarament egoista. L'art és feixista —i tota possibilitat ho és, com a decisió i, per tant, escissió. Aprofito per constatar (feixistament) que la democràcia no pot ser creativa ni l'art democràtic.

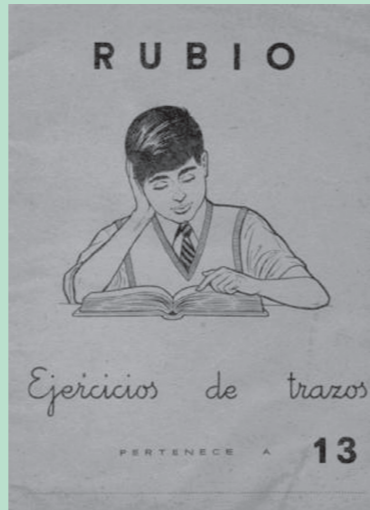
El resultat de la instal·lació no deixa de ser una llibertat tancada que planteja petits punts de fuga nascuts del joc profanador de la transgressió, aplicada a la norma, a partir d'una espècie de cinisme cíníc amb el cinisme.

CAT.> Fotograma del film '2001 Odisea a l'espai' d'Stanley Kubrick
CAST.> Fotograma del film '2001 Odisea en el espacio' de Stanley Kubrick
ENG.> Screenshot from '2001: A Space Odyssey' directed by Stanley Kubrick

CAT.> Fotograma del film 'El día de la marmota' protagonitzat per Bill Murray
CAST.> Fotograma del film 'El día de la marmota' protagonizado por Bill Murray
ENG.> Screenshot from 'Groundhog Day' starring Bill Murray

CAT.> Coberta d'un dels 'Cuadernos Rubio'. Quaderns per a l'aprenentatge infantil basats en la repetició d'un model proposat.
CAST.> Cubierta de uno de los 'Cuadernos Rubio'. Cuadernos para el aprendizaje infantil basados en la repetición de un modelo propuesto.
ENG.> Cover of one of the 'Cuadernos Rubio'. Notebooks for children's learning based on repetition of a model.

Alberto Gracia (Ferrol, 1978). Su práctica artística —bajo el epíteto "microfugas"— se desarrolla mediante formas multidisciplinares a modo de site-specifics. A través de soportes como la instalación, el vídeo, la escultura, el sonido, el dibujo y la escritura, utiliza herramientas como la interactividad (mediante sensores analógicos), la acción expandida y la performance. De este modo la relación espectador-obra no deja de presentar un espacio lúdico que actúa de "arma de doble filo" y que abre una maquinaria en la que se entremezclan risa y banalidad (y, por lo tanto, ironía) como cisco resultante del juego y del experimento.

Para Espai Cub Alberto Gracia indexa el proyecto *Hacer la "0" con un canuto* centrando su investigación en la relación entre las costumbres y el arte y la transgresión eròtica de la "lógica del silencio".

¿Por qué "hacer la '0' con un canuto"?

Esta expresión hace las veces de objeto cotidiano con el fin de provocar una sensación de inmediatez en el espectador, además de elemento meramente descriptivo para nombrar el proyecto. Se refiere al instrumento y, por extensión, al trabajo inferido como oposición a la violencia —siempre presente en mi obra— y a su esencia transgresiva. Dando a entender que como proyecto tiene una carga eròtica (en toda su amplitud) en la que tal expresión coloquial alude a la simplicidad llevada a su extremo, a la estupidez de "hacer una '0' con un canuto". Una "0" que es un claro ejemplo de circularidad aplicada al lenguaje, al bucle como gesto, como noción simbòlica de no-silencio abierta a multitud de lecturas e interpretaciones.

Entonces, desde la semántica del propio enunciat y reflexionando sobre aquello casual o azaroso (y, por lo tanto, accidental), así como sobre la catástrofe espectacular, ¿la obra parte de una (im) posibilidad?

La acción estúpida de "Hacer la '0' con un canuto" ha sido pensada a su vez como una especie de sacrificio religioso, entendiendo toda acción eròtica o creativa como una relación entre lo prohibido (la ley, los límites, etc.) y la transgresión (la búsqueda infantil de límites y los intentos de fuga consecuentes). Es una relación paradójica, un intento de conciliar lo inconciliable.

¿Violando quizá el precepto del "cubo blanco"?

Por supuesto, toco un tema candente en relación a la ley, a la norma, al cubo blanco. La repetición de la que hablaba remite a una necesidad de anestesia frente al dolor que supone el ruido sordo del caos, del blanco "post", de la lógica del silencio. *Hacer la "0" con un canuto* no deja de seguir la premisa de que el verdadero terror tras la posmodernidad es la indeterminación (y no la trascendencia) y que la necesidad de métodos por un lado, y de pseudo-métodos absurdos (como es el caso) por otro, se debe a ese menester de anestesia frente al dolor que supone la crisis de significado del objeto artístic. Dolor como indeterminación y repetición como anestesia (im)posible son algunas constantes en este proyecto. El cubo blanco es un dolor que pide a gritos ser profanado por las "microfugas".

¿Se encuentran entonces los patrones de lectura de esta obra sujetos a un cinismo adscrito en/desde ella?

Hacer la "0" con un canuto es una propuesta cínica, pero sería bueno analizar este cinismo, entendido como una estructura entre el cinismo cíníc de los antiguos y el cinismo contemporáneo. Aquí estamos hablando de una especie de dadasofia consciente de su esencia fascista (por su absurda política de endurecimiento y resistencia) y del propio arte como resistencia (pero dándonos cuenta de que transgredir, sacrificándose y erotizando cínicamente, guarda elementos voluntariosos de poder hacer algo frente a nada). De todas formas, y esta es la paradoja en este sentido político, dicho cinismo desemmascara supuestas actitudes altruistas de colaboración que, en realidad, guardan una esencia fascista y claramente egoista. El arte es fascista —y toda posibilidad lo es, en tanto que decisión y, por lo tanto, escisión. Aprovecho para constatar (fascistamente) que la democracia no puede ser creativa ni el arte democrático.

El resultado de la instalación no deja de ser una libertad encastrada que plantea pequeños puntos de fuga nacidos del juego profanador de la transgresión, aplicada a la norma, a partir de una especie de cinismo cíníc con el cinismo.

Alberto Gracia (Ferrol, 1978). An artist whose practice (under the name of "microfugas") takes the form of multidisciplinary, site-specific productions, using such supports as installation, video, sculpture, sound, drawing and writing, and tools including interactivity (based on analog sensors), expanded action and performance. By using such tools, Gracia ensures that the spectator-work relationship takes place in a playful space that acts as a "double-edged sword" and activates machinery in which laughter and the banal (and, therefore, irony) become mixed in a kind of hullabaloo generated by play and experimentation.

For Espai Cub Alberto Gracia indexes the project *Hacer la "0" con un canuto*, focusing his research on the relation between customs and art and the eròtic transgression of the "logic of silence".

Why "making an '0' with a straw"?

This expression plays the role of an everyday object designed to create a feeling of immediacy in the spectator, as well as serving as a merely descriptive element for naming the project. It refers to the instrument and, by extension, to the work inferred as opposition to violence (which is always present in my work) and its transgressive essence. In the understanding that as a project it possesses an eròtic charge (in its entire scope) in which this colloquial expression alludes to simplicity taken to the extreme, or the stupidity of making an "0" with a straw. The "0" is a clear example of circularity applied to language, to the loop as gesture, as a symbol of non-silence open to multiple readings and interpretations.

So, from the semantics of the title itself and reflecting on all that is chance or random (and, therefore, accidental), and as spectacular disaster, does the work take as its starting-point (a)n (im) possibility?

The stupid action of making an "0" with a straw was also considered a kind of religious sacrifice, understanding all eròtic or creative actions as generating a relation between the prohibited (the law, limits, etc.) and transgression (the childish search for limits and subsequent attempts to surpass them) in a paradoxical relation, an attempt to reconcile the inconciliable.

Perhaps violating the precept of the "white cube"?

Of course, I touch on a burning question in relation to the law, the norm, the white cube. The repetition I mentioned refers to the need for an anaesthetic against the pain caused by the dull noise of chaos, the white "post", the logic of silence. *Hacer la "0" con un canuto* never loses sight of the premise that true terror after post-modernism is indeterminación (not transcendence) and that the need for methods on the one hand, and absurd pseudo-methods (as is the case in point) on the other is due to this kind of anaesthetic against pain that is the crisis in the meaning of the artistic object. The constants in this project include pain as indeterminación and repetition as (im)possible anaesthetic. The white cube is a pain that is crying out to be profaned by "microfugas".

So the patterns for reading this work are subject to a cynicism generated in/by it?

Hacer la "0" con un canuto is a cynical project, but it would be a good idea to analyse this cynicism, understood as a structure between the Cynicism of the ancients and contemporary cynicism. Here we are talking about a kind of dada philosophy, aware of its fascist essence (due to its absurd policy of hardening and resistance) and of art itself as resistance (however, realising that transgressing, cynically sacrificing and erotising itself, possesses elements that seek to do something against the void). In any case —and this is the paradox in the political sense— this cynicism unmasks supposed altruistic collaborative attitudes that, in reality, possess a fascist and clearly selfish essence. Art is fascist —and so is all possibility, being decision and, therefore, division. I should like to take this opportunity to point out (fascist style) that democracy cannot be creative, nor art democratic.

The result of the installation never ceases to be an enclosed freedom that suggests small escape points generated by the profanatory game of transgression as applied to the norm through a kind of cynicism that is cynical towards cynicism.